

#itthonvagyok

Szokásos este volt. A hátizsákomat csak úgy bedobtam a sarokba, a dzsekimet a székkarjára terítettem, kivettem egy sört a hűtőből, bekapcsoltam a tévét, és előben követtem az Európa Liga egyik meccsét. Közben eszembe jutott, hogy egy hete nem beszéltem anyámékkal, de őszintén szólva, nem volt kedvem felhívni. Legutóbb is csak azzal idegesítettek, hogy keressek már magamnak egy ügyes, jóra való menyecskét, hogy ne kelljen itt egyedül duzzognom a lakásban. Na meg, hogy be vagyok gubózva, megesz itt a mocskok, megöl az egyedüllét, el fogok idegenedni a világtól és komorrá fogok válni, mint egy öreg kéményseprő. Főlözleges. *A fókusz mindig a „nincs”-en, sose azon, ami „van”*. Unom. Inkább akkor nem hívom. Megiszom békésen a sörömet... Friss, hús volt. Sokáig forgattam a kezemben az üveget, és figyeltem, ahogyan a kezem melegétől egyre inkább elkülönülnek, szabálytalanná válnak a páracseppek, majd itt-ott utat verve maguknak szerre lecsurgadoznak az üveg aljáig. Így csurgott le minden korty is a torkomon. Átjárta a kesernyész íz a számat, mint jégkocka, hasította fel a torkamat és duzzasztotta manduláimat akkorára, hogy már azt hittem, nincs is, ahol nyelnem. Éreztem, ahogy vízesésszerűen lezúdul a nyelőcsővem és a gyomromban landol, lehűtve és csöppet talán fel is frissítve, mi bennem még élet. Egyszer valaki kopogott. Már hét óra is elmúlt, úgy hogy ez igazán szokatlan volt, senki nem szokott ebben az órában meglátogatni. Mondjuk máskor sem. Alaposan, nagyokat koppantott, harmadszor is, mire odaértem az ajtóhoz.

Fura alak volt. Olyan tipikus külföldi. Rasztás, bár rövid hajú, egy-két tetkó, egy-két piercing itt-ott, az öltözéke átlagos. Nem volt túl kihívó jelenség, viszont nem is volt egy hétköznapi példány. A tekintete titokzatos volt, az átlagosnál kicsit erősebb alkatú, határozott és elszánt – amint az utólag kiderült.

– Jó estét! Tudom, hogy meglepi a látogatásom, és nem mindennap toppan be egy idegen ily váratlanul, viszont gondoltam bátorkodom megkérdezni... – és csak beszélt és beszélt. Angolul. Körülbelül öt percen át vázolta fel, hogy mi járatban, hová tart, és mit akar. Hát turista volt. Az az ingyenélő fajta, aki szinte a semmivel felkerekedik és stoppal beutazza a fél világot. Hát úgy hirtelen nem tudtam, mit kezdhetnék a helyzettel. Szállást kért. Egy pár napra. Hogy miért pont engem nézett ki magának, az egyelőre rejtély volt, viszont eléggé úgy tűnt, hogy nem nagyon akar tágitani, szinte már készpénznek vette a jólelkűségemet. Miközben beszélt, egyre beljebb csoszant, időközben a hátizsákja és a cipője is a földre került, én meg hallgattam, ahogy hadar, koncentráltam, hogy nehogya valamilyen félreértés, és a nagy meglepetésem ellenére is próbáltam viszonylag barátságosan törni az angol válaszul. Úgy alakult, hogy beágyaztam

neki a kanapén, előtte lezuhanyozott és még egy szerény szendviccsel is meg tudtam kínálni. Már régen mélyen aludt, mikor én a harmadik sörmét kortyolgatva érthetetlenül bámultam rá, és azon gondolkodtam, hogy tulajdonképpen hogy is került ide. Hogy is történt, hogy én beengedtem. Mert tulajdonképpen nem mondtam, hogy jöhet. Sőt, kimondottan nem szívesen látok vendéget. Semmilyen félét. De úgy egyszerűen csak tódult befele, szinte megállíthatatlanul, és valahogy nem tudtam neki nemet mondani. Nem tudtam tiltakozni ellene. *Nem akartam őt, és mégis.* Valami azt súgta, hogy akár még szükségem is lehet rá, a hasznomra válhat. Valamiért úgy éreztem, hogy közöm van hozzá, és igencsak törvényszerű az, hogy találkoztunk.

*

A reggeli kávé után azt mondta, hogy tesz egy sétát, szétnéz a városban, még azt is megkérdezte, van-e valamire szükségem. Én nem voltam túl beszédes kedvemben, de ahogy láttam, ő sem. Adtam neki egy kulcsot, ő meg elővett egy kisebb táskát, belelépett a cipőjébe és kiment az ajtón. Gözöm nem volt, mikor jön vissza, de ekkor már eléggé egyértelmű volt, hogy biztosan visszajön. Én bementem munkába, közben meg egésznap azon aggódtam, hogy vajon jelenthet-e veszélyt rám ez az alak. Tulajdonképpen nem hittem el, hogy ez így... történik velem. Hogy egy idegen... csak úgy belép... meg hogy turista, meg stoppos... s nálam a kanapén... meg angolul, aztán most elment... de mégsem. Álomszerű volt az egész. Délután fele már nem voltam teljesen meggyőződve arról, hogy mindezt nem csak álmodtam, így alig vártam a program végét, hogy hazaérve meggyőződhessek az igazságról. Hát nem álmodtam. Ott volt minden, ahol az este hagyta. Hirtelen kirázott a hideg. Még talán vacogni is kezdtem volna, ha tovább tart, mint pár pillanat.

Néhány óra múlva megérkezett a kedves idegen is, és többek között közölte azt is, hogy több időt óhajt itt maradni, egyelőre, ha nem bánom, akkor nálam, de majd időközben keres máshol szállást. Nem bántam... Kiderült, hogy vannak helyek, amelyek különösen érdeklik, és ahol szívesen elidőz néhány napot, hetet. A kérdésekre, hogy mi jellemzi az ilyen helyeket, igencsak furcsa választ adott, így meggyőztem magam arról, hogy én értettem valamit rosszul, meg úgy azért szégyelltem is, hogy legalább angolul mégiscsak megtanulhattam volna rendesen. Valami közelséget említett, meg hogy vonzza a tömeg, a nyüzsgés, meg tetszik neki, hogy ilyen forgalmas a város. Közben kiderült, hogy Kínából jött, időközben persze több országban is megfordult. Beszélt valamit a nyájszellemről, meg manipulációról, elővigyázatosságról, a klímáról, politizált egy sort, meg az orvostudománnyal kapcsolatban

fejtegette a nézeteit. Egyszóval ilyen tipikus filozófus pofa volt, aki nem is érdekelt, a dumáját sem értettem, sőt egyenesen nevetségesnek tartottam, hogy ilyenekről zagyvál.

Nagyjából így teltek a napok. Én munkába, ő róla meg sose lehetett tudni, merre jár, aztán este hol kioktatni próbált a betegségek lelki eredetéről, hol gyógynövénytermesztésre és biogazdálkodásra buzdított, vagy pedig a gazdasági helyzetet, a tőzsdét, meg a politikát osztotta. Én továbbra sem értettem, miféle térítőt fogadtam be a lakásomba, de nem küldtem el. Megbízhatónak bizonyult, magát ellátta és végül is, nem sokat találkoztunk. Gondoltam: hadd élje ki magát itt a városunkban, ha már ennyire tetszik itt neki.

*

Már tizenegy napja éltem együtt e különös vendéggel, amikor arra kényszerültem, hogy időpontot kérjek a családorvosomhoz. Az elején azt hittem, csak a hideg sör miatt fájt egy kissé a torkom, viszont napról napra mindig egy kicsit gyengébbnek éreztem magam. Aznap reggel alig tudtam felkelni az ágyból. Egész hajnalban csak rugdalóztam, forgolódtam, tornásztattam a végtagjaim, ugyanis egész testemben szünni nem akaró fájdalmat éreztem. Valahogy összeszedtem magam, és bebuszoztam a rendelőbe. Ott kiderült, hogy enyhe lázam is van, így kiírtak egy hét szabadságra és meghűlés elleni gyógyszereket kaptam, gyulladáscsökkentőt, fájdalom- és lázcsillapítót, meg ilyen citromos ízesítésű italporokat. Nem szoktam gyógyszert szedni, de az elmúlt éjszaka után úgy gondoltam, mégiscsak adok egy esélyt nekik. Hazafele még befizettem a számláimat és vásároltam ezt-azt, citromot, mézet meg egy kis gyümölcsöt, gondolván arra, hogy ilyenkor az esik a legjobban... Az elkövetkező egy hét maga volt a pokol. Mindennap lázam volt, köhögtem, már annyira, hogy azt éreztem, a hasfalam már nem bír ki többet és egyszerűen elhasad. A hátam meg mintha hatalmas kövekkel lett volna telerakva, ami minden mozdulatra nyom és szúr valahol, amelyeket önmagában is nehéz cipelni és ráadásul egyre előrébb csúsznak, a mellkasomba, kiszorítva belőle minden levegőt, összeszorítva a légcsövemet és karcolva minden szövetemet a torkomtól a vállaimon át egész a gyomromig.

Éjszakánként rémálmaim voltak. Már amikor tudtam aludni. Máskor meg hallucináltam. Egyszer láttam magamat, amint anyáméknál, a legelső biciklimen vidáman kergetem az udvarra kiengedett tyúkokat. Fényesen, az egész testemen átjáró melegséggel ragyogott a nap; apám a korhadtt kerítést javította fel és anyám a frissen mosott ruhákat terítette ki száradni... Aztán erős nyomást éreztem a homlokomban, nyakam megfeszült és újra csak köhögtem, perceként át, amik óráknak tündek, erőm elhagyott, elájultam volna, hogy ne érezzem a fájdalmat, de a köhögés nem hagyta. Majd elmúlt. Az órára néztem, délután négy óra volt. Aznap még arra

sem volt erőm, hogy legalább a sötétítőt elhúzzam. A vendégem előző nap elment, azt mondta, szétnéz még a környező városokban, utána meg nem tudja, merre megy tovább.

Hat óra fele elaludtam, álmomban a volt jegyesemmel sétáltunk a régi hídon. Végig ott volt mellettem, nevetgélünk és a kedvenc pisztáciás fagyinkat nyaltuk. Egyszer csak végeláthatatlanul hosszúvá vált a híd, a közepénél berepedt és elkezdett a két szélétől befedődni, én meg kétségbeesve kúsztam fölfele, hogy megkapaszkodhassak a korlátba, mielőtt összenyomna az összedőlő híd. Hasra esve, lábbal tolva és kézzel húzva magamat igyekeztem felfele, mint egy menekülő hangya, mely a könyvembe mászott és észrevette, hogy épp összecsucok. A kedvesem csak állt ott fent vagy talán lebegett, arca komor volt, akkor tűnt fel, hogy ruhája koromfekete, vállán kendő, és nézte, ahogyan kapaszkodom az életemért. Nem tudom, mire számítottam. Leesni féltem, mert úgy tűnt, hogy semmi nincs lent, csak a sötét, feneketlen űr, amibe az aszfalttörmelékek zajtalanul, földet nem érve zuhantak bele. Ugyanakkor, ha fel is érek a korlátig, rövid időn belül az is ugyanoda visszaomlik, hiszen az egész híd olyan volt, mint ami önmagába fordul, egyszerűen csak összerogyott, saját magát temette be és hagyta magát elnyelni a semmiben... Aztán felébredtem. Az álmokban az a jó, hogy mindig vigyázunk arra, hogy ne érhesen túl nagy tragédia.

Sokat gondoltam a szüleimre, a gyerekkoromra, a barátaim is egyre gyakrabban eszembe jutottak, akiket már oly régen nem kerestem. Eszembe jutottak a közös összejövetelek, meg apró emlékképek, mikor együtt utaztunk autóval Tusványosra, az, ahogyan rám mosolyogtak a megbízható tekintetek, a nagybátyám gyűrött inggallérja, a bundás kenyér, melyet nagyanyám sütött, a pokróc poros szaga, melyet krumpli ásáskor falun a földre terítettünk, a túró, amit Éva néni árul a piacon, egy régi csónakázás a Gyilkos-tavon; eszembe jutott, milyen goromba voltam a húgommal, amikor nem díjazta egy ötletem, a főnököm, aki visszaélt a jóindulatommal, a volt tanárom, aki behívatta a szüleim, mert autoriter baromnak neveztem... egyszerűen rengeteg minden. Néha azon gondolkodtam, hogy hová lett mindez: az izgalom, a lendület, a lelkesedés, a tenni akarás, a vágy, hogy megvalósítsak? Hová lettek a kölcsönös mosolyok, a heves viták, a bizonyítási vágy, a céljaim, a tervek? Hirtelen az is elkezdett megijeszteni, hogy már 41 éves vagyok, és – bár eddig sose gondoltam ebbe bele –, de olyan semmi lett minden. Pedig nem mondhatnám, hogy régen is az volt, mert ha az lett volna, akkor nem lenne e sok emlék. Lényegében a múlt sem volt sokkal több, de volt valami mozgatórugója az életemnek, ami most egyre inkább megkopni látszik. Belepi a rozsdá, mint sáncba vetett tíz éves vasdarabot, amit ha majd egyszer valaki megtalálna, magához venné, gondolván, hogy talán a hasznára lesz még, viszont ahogy fölemeli, ketté törik az ujjai között, visszahull a földre és törmelékekre morzsolódik.

Tizenöt hete voltam otthon (no, nem azért, mert még mindig beteg voltam, hanem mert időközben munkanélkülivé váltam), amikor a tévében valami terjedő vírusról kezdtek szólni a híradások, az emberek egyre inkább kezdtek pánikolni, statisztikákat követtek és elkezdték felvásárolni a fertőtlenítőszereket meg a maszkokat. Egyes régiókat le is zártak, és egyre inkább úgy tűnt, hogy elég komoly a dolog, nem csak holmi szóbeszéd. Én már elég életképessé váltam, viszont ekkora már megtiltották a kijárást is. Időközben az is megfordult a fejemben, hogy az elhúzódó náthám alatt én is ugyanezeket a tüneteket produkáltam, mint amikről a média beszél, de aztán nem foglalkoztam különösebben vele. Otthon kellett maradni. Néha kiszaladtam a közeli boltba vásárolni, viszont rettegni kellett a figyelő hatóságoktól, akik árgus szemekkel lesték a törvényszegőket és komoly summát szabtak ki büntetésből, hogy biztosan megértse, járvány van, nincs kijárást, otthon kell maradni.

Ölt meg az unalom. Erste Ligás meccsek sem voltak már. Azon vettem észre magam, hogy egyre jobban hiányoznak anyámék, egyre gyakrabban hívtam fel őket, szerettem volna nagy sétákat tenni a friss levegőn, amire azelőtt sose vágytam, összeültem volna sörözni a haverokkal és mindenkiről elkérdezni, hányadán áll most éppen az élete. Szerettem volna újra hallani a nagy nyüzsgést, amit addig városi életként emlegettek. Az autókat, a távoli zenét, a gépek zúgását, gyerekek kacagását a játszótereken, a szirénákat, a csevegéseket. Vásárolni szerettem volna Éva néni túrójából, meglátogatni nagyanyámat és csak úgy hallgatni, ahogy mesél, figyelni, ahogyan a ráncok a beszédéhez alkalmazkodva együtt mozognak a szájával. Újra munkába akartam járni. Hiányoztak a kollégák, a marhulások, már a főnökömre sem haragudtam, végül is nem olyan rossz vele a munka. Keretet akartam a napomnak, programokat, bámulni a kirakatokat, és mérgeledni azon, hogy a kiállított darabot én sosem engedhetem meg magamnak, zsörtölődni a sok, plakátokon meghirdetett program miatt, amelyeken eddig sosem vettem részt... A keresztfiamat is meglátogattam volna. A minap olyan aranyos fotót osztott meg az anyja Facebookon. Bármit csináltam volna, csak ne kelljen itthon ülnöm, egymagamban.

Amint éppen így sajnálgattam magam, egyszer csak kopogtak az ajtón. Kicsit, mintha ismerős volt ez a kopogás. Alapos, határozott, erőteljes. Ajtót nyitottam, s hát a turistabarátom áll ellöttem. Visszajött. Azt mondta, nem tudott tovább utazni, mert minden forgalmat lezártak, és ha nem bánom, maradna éjszakára, de holnaptól majd más szállást keres, mert mióta beteg vagyok és megjött a tél, túlságosan kifűtöm a lakást, és nem bírja a meleget.

Másnap délelőtt összeszedte a cuccait.

– Most akkor hová mész? – kérdeztem – Nem akarsz hazamenni?

– Haza? Hová haza?

– Hát ahonnan jöttél, mit tudom. A saját országodba, szülővárosodba.

– Nekem nincs otthonom. Jobban mondva, több otthonom is van.

– Ezt nem értem.

– Mindenütt otthon vagyok, ahol emberek között lehetek, és ahol hagyják, hogy életben maradjak, esetleg még segítik is, hogy egyre jobban beilleszkedjek. Már több rokonomnak is szóltam, hogy utazzanak el ide meg amoda, jártam jó néhány országban, ahol igencsak kedvező körülmények voltak számunkra. Mi így bejárjuk az egész világot. Én például itt is úgy érzem: *ittthon* vagyok.

Nem akartam ismételtelen belemerülni ebbe a beszélgetésbe, sem azt nem akartam kérdezni, hogy mitől kedvező neki a körülmény, mégis mit szeret itt nálunk. Hagytam, hogy fejezze be a mondanivalóját, aztán gondoltam, útjára bocsájtom. Egyébként is olyan szürreális volt ez az egész ember maga, meg a helyzet, hogy itt nálam járt, még mindig nem hittem teljesen, hogy ez így megtörtént, hogy ez így történik. De az az igazság, hogy sok mindent tanultam tőle. Én magam sem tudom megfogalmazni pontosan, hogy mit. De be kell vallanom, hogy valószínűleg az esténkénti beszélgetéseink hatására kezdtek el hirtelen hiányozni az ismerőseim, a munkám, egyszerre már nem voltak olyan fontosak azok az anyagi javak, amelyek után mindig sóvárogtam, és úgy összességében azt éreztem, hogy hatással van rám. Nem tudom ezt ennél konkrétan megmagyarázni, de valami elindult bennem, ami egyben ijesztő is volt, viszont meglepően jó érzéssel is töltött el. Eszembe jutott, hogy tulajdonképpen be sem mutatkozott, még a nevét sem tudtam, így mikor már épp csukta volna be maga mögött az ajtót, utána szóltam:

– Hé haver, legalább a neved áruld el, még ha ilyen titokzatos is vagy!

Visszafordult, alaposan végig nézett, a mosolyában valahogy egyszerre jelent meg megvetés és elismerés, szemei ravaszan és barátságosan csillogtak, kezét nyújtotta, hideg volt, de biztatóan szorította meg az én kezemet és mielőtt elindult volna, csak ennyit mondott:

– Szólíts csak COVID-nak.